

EDITORIAL

La risa clitórica

La risa clitorica

María-Milagros Rivera Garretas

Universidad de Barcelona

El Tema monográfico de este número de la revista junta la risa con el placer clitorico. A ello dedicamos, en presencia y virtualmente, el XXXV Seminario público internacional de Duoda en mayo de este año 2024.

Las mujeres conocemos por experiencia la divina asociación entre el placer clitorico y la risa. Es algo que se nos presenta de pronto, imprevisto, como un regalo de la Primera, sin avisar ni reclamar nada. Es una risa especial, espléndida, satisfactoria por sí misma, sin objeto. Nos salva de la economía de la miseria femenina. Nos trae sin cuidado si la risa clitorica es política o no es política; porque la cosa así llamada no ha hecho reír nunca a nadie. Una buena carcajada, sola o en compañía de otra mujer, me rescata de la depresión y de la tristeza que fomentan y reparten incansables los *savants* y los medios de comunicación habituales (no la revista DUODA), medios que se esmeran en informarnos *ad infinitum* de las guerras y desgracias primordialmente masculinas (“no de todos los hombres, pero todos son hombres”, según Lyona Ivanova).

De la risa clitorica tenemos las mujeres una genealogía textual espléndida. En el siglo X, en Sajonia, vivió y escribió la primera dramaturga (-go) de Europa. Fue Hrotsvitha de Gandersheim. Los eruditos de la tristeza han repetido durante siglos que siguió a tal o a cual dramaturgo latino, que fue una recatada monja... Pero ella dijo la verdad y se rió por anticipado: *Vox clamans Gandershemensis*, Voz clamante de Gandersheim, escribió ella que fue. Voz que clama en el desierto de la aburrida cultura masculina de su tiempo.

Una parte del Seminario de Duoda del pasado mayo estuvo dedicada a la lectura dramática de su comedia *Pasión de las Santas Vírgenes Ágape, Quionia e Irene*. Estuvo a cargo

de la Asociación Teatral La Lavadora. Nos reímos un montón con las tres desertoras del coito que se burlaban de la ignorancia de Diocleciano y de la estupidez de su gobernador Dulcideo, el cual, al ir cachondito a violarlas una noche en la cárcel, confundió a las vírgenes con las cazuelas de las cocinas de palacio y, tizado de negro, se volvió un despreciable y ridículo don nadie. Hrotsvitha, canonesa en Gandersheim, sabía que la virginidad no es esa cursi “represión sexual” que decían los progres sin clitoris sino el umbral de la libertad del placer clitorico que da la puerta de la vida. Publicamos una traducción del latín de esta comedia escrita teniendo en cuenta el sentido libre del ser mujer, es decir, la diferencia sexual.

En la misma sección de la revista publicamos los textos y coloquios de las conferencias graves y divertidas de dos actrices feministas, Beatriz Santiago Ortiz y Virginia Imaz, que nos hicieron experimentar de primera mano el humor que nos gusta a las mujeres y que algún conocido obispillo altomedieval había condenado diciendo que “es pecado que una virgen ría con descaro”. Las clitoricas reímos todavía con descaro.

Con sumo descaro se ríen las mujeres del documental La carcajada de la Medusa, de Marga Almirall y Marta Nieto, que pasamos como presentación del Seminario y del que Marta Vergonyós Cabratosa ha seleccionado fotogramas que publicamos en la sección Proyecto de artista de este número de la revista. Más serio fue el Diálogo magistral de Clara Jourdan, gran amiga de Duoda desde hace muchísimos años, que habló de *Feminismo es amor*.

Destaco finalmente, con mucha alegría y agradecimiento, que en este número publicamos una viñeta genial de Lyona Ivanova. El agradecimiento es doble porque nos ha hecho una versión publicable en papel. Su creatividad y descaro la acercan a Hrotsvitha de Gandersheim y también a Pat Carra, que nos ha deleitado con sus viñetas hasta ahora.

La rialla clitòrica*

María-Milagros Rivera Garretas

Universitat de Barcelona

El tema monogràfic d'aquest número de la revista ajunta la rialla amb el plaer clitòric. A això hi dediquem, en presència i virtualment, el XXXV Seminari Públic Internacional de Duoda el maig d'aquest any 2024.

Les dones coneixem per experiència la divina associació entre el plaer clitòric i la rialla. És una cosa que se'ns presenta de sobte, imprevista, com un regal de la Primera, sense avisar ni reclamar res. És una rialla especial, esplèndida, satisfactòria per si mateixa, sense objecte. Ens salva de l'economia de la misèria femenina. No ens importa si la rialla clitòrica és política o no és política; perquè la cosa així anomenada no ha fet riure mai ningú. Una bona rialla, sola o en companyia d'una altra dona, em rescata de la depressió i de la tristesa que fomenten i reparteixen incansables els *savants* i els mitjans de comunicació habituals (no la revista DUODA), mitjans que s'esmercen a informar-nos *ad infinitum* de les guerres i desgràcies primordialment masculines (“no de tots els homes, però tots són homes”, segons Lyona Ivanova).

Del riure clitòric les dones en tenim una genealogia textual esplèndida. Al segle X, a Saxònia, va viure i escriure la primera dramaturga(-g) d'Europa. Va ser Hrotsvitha de Gandersheim. Els erudits de la tristesa han repetit durant segles que va seguir a tal o tal dramaturg llatí, que va ser una monja decorosa... Però ella va dir la veritat i va riure per endavant: *Vox clamans Gandershemensis*, Veu clamant de Gandersheim, va escriure ella que va ser. Clamant al desert de l'avorrida cultura masculina del seu temps.

Una part del Seminari de Duoda del maig passat va estar

* Traducció al català d'Helena Casas Perpinyà.

dedicada a la lectura dramàtica de la seva comèdia *Passió de les Santes Verges Àgape, Quionia i Irene*. Va ser a càrrec de l'Associació Teatral La Rentadora. Vam riure un munt amb les tres desertores del coit que es burlaven de la ignorància de Dioclecià i de l'estupidesa del seu governador Dulcidi, el qual, en anar divertit a violar-les una nit a la presó, va confondre a les verges amb les cassoles de les cuines de palau i, emmascarat de negre, es va tornar un menyspreable i ridícul qualsevol. Hrotsvitha, canonessa a Gandersheim, sabia que la virginitat no és aquesta cursi “repressió sexual” que deien els progres (sense clítoris) sinó el lllindar de la llibertat del plaer clitòric que dona la porta de la vida. Publiquem una traducció del llatí d'aquesta comèdia escrita tenint en compte el sentit lliure de ser dona, és a dir, la diferència sexual.

A la mateixa secció de la revista publiquem els textos i col·loquis de les conferències greus i divertides de dues actrius feministes, Beatriz Santiago Ortiz i Virginia Imaz, que ens van fer experimentar de primera mà l'humor que ens agrada a les dones i que algun conegut bisbetó alt medieval havia condemnat dient que “és pecat que una verge rigui desvergonyiment”. Les clitòriques riem encara amb desvergonyiment.

Descaradament riuen les dones del documental *La carcajada de la Medusa*, de Marga Almirall i Marta Nieto, que passem com a presentació del Seminari i del que Marta Vergonyós Cabratosa ha seleccionat fotogrames que publiquem a la secció Projecte d'artista d'aquest número de la revista. Més seriós va ser el Diàleg magistral de Clara Jourdan, gran amiga de Duoda des de fa moltíssims anys, que va parlar de *Feminisme és amor*.

Destaco finalment, amb molta alegria i agraïment, que en aquest número publiquem una vinyeta genial de Lyona Ivanova. L'agraïment és doble perquè ens ha fet una versió publicable en paper. La seva creativitat i desvergonyiment l'acosten a Hrotsvitha de Gandersheim i també a Pat Carra, que ens ha delectat amb les seves vinyetes fins ara.

